

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXII. Narrat quomodo D[omi]n[u]s ea[m], quoda[m] te[m]pore in spiritu in quodam inferni loco, quem suis ipsa peccatis promeruerat, ponere voluerit, quid ibi viderit describit. Deinde refert ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

Atque ita id mihi in rebus ad
 spectantibus contingebat: videns enim omnes religiosas
 virtutum, vna me excepta (nunquam enim ad aliquid vtilis fui)
 illis è choro iam digressis, omnium pallia complicabam: in quo
 videbar mihi Angelis, Dominum illis laudantibus, obsequium
 prebere, quoad usque id ipsa, nescio vndenam, intellexerunt, quod sanè
 me rubore compleuit: neque enim tam perfecta mea erat virtus,
 hanc sciri vellem; idque non (vt verisimile est) è pura & sincera quadà
 humilitate, sed quod vererer, ne me irriderent, eò quod hæc parua & nul-
 las momenti essent.

Quam, ò Domine mi, intolerabile est, vbi tot sunt nequitia & pec-
 cata, ubi aliquot minutas arenulas, quas ego ne quidem à terra propter
 sustollebam, supputare velle; omnia namque mille miseris repleta, &
 voluta erant: nondum enim gratia tua aqua arenis hæc interfuebat,
 eas in altum sustolleret. Vtinam verò, Sanctissime Creator, inter tot
 nequitates, vel aliquod alicuius momenti bonum referre possem, cum
 singulares illas referam gratias quas à te recepi! Nescio sanè, Domine mi,
 quomodo cor meum ferre id queat; aut qui fieri possit, vt qui hæc leget,
 non me auesetur, cum videat me tam singularibus donis & gratijs tam
 male respondisse, & tamen non erubescere, hæc obsequia tanquam mea
 hoc loco referre. Verè, Domine, pudet me: sed quia, quod à parte mea
 habere, aliud non habeo, hinc est quod hic tam tenuia principia referam,
 vt quisquis in maioribus se exercebit, sperare possit, Dominum, cum illa
 gratia mea, vt quidem apparet, admiserit, longè potiori iure hæc eius ad-
 mittere. Maiestas autem eius mihi gratiam præstet, vt non semper in
 principijs hæream. Amen.

CAPVT XXXII.

NARRAT QVOMODO EAM DOMINVS, QVODAM TEM-
 pore in spiritu in quodam inferni loco, quem suis ipsa peccatis promeruerat,
 ponere voluerit, quid ibi viderit, aliquatenus describens. Deinde re-
 ferre incipit, quomodo & qua ratione monasterium S. Io-
 seph, eo quo modo est loco, fun-
 datum sit.

Qu postquam mihi Dominus per multas illarum gratiarum, quas
 commemoravi, necnon alias singulares, contulisset, cum quadam
 die in oratione versarer, repente, ac velut in momento ira me tota-
 liter constitutam sensi (vt tamen nescirem quomodo) vt me in inferno
 esse putarem. Statim intellexi, velle Dominum, vt quem dæmones
 In inferno se esse per-
 cipit.

S. M. Teresa Opera.

E e

mili

S.
heresia

Opera

IN VII

106

*Descriptio
loci infer-
nalis in
quo S. M.
fuit.*

mihî illic parauerant, & peccatis ipsa meis promerita eram, locum
meis conficerem. Pauxillo quidem tempore illic hæsi; sed etiam
huc ad multos annos iam protenderem, nunquam illius (vt nunc
dem videtur) potero obliuisci. Illius introitus mihi videbatur esse
star longissimæ & angustissimæ cuiusdam semitæ, perinde ac de-
obscurus & arctus caminus; fundus autem, velut aqua lurulenta &
dide, quæ & tetram mephitim exhalabat, & virulentis bestijs repleretur
illius ad extremum, in muro quodam, foramen erat, ad instar serena-
tra quod me, angustè admodum compingi videbã. Et hæc omnia,
cunda & delectabilia erant, si cum ijs quæ ibi sensi, comparentur; cum
men quæ dixi, non satis prout quidem oporteret, exaggerauerim. Se-
secundum illud prout oporteret, & sicuti est, declarandum, ne principium
de possem inuenire, & id quomodo sit, nemo intelligere queat: talis
in anima mea igne sensu, vt intelligere planè ne queam, quomodo ignis
ratione id fiat, exponam. Intolerabiles illi corporis dolores, quos
vita mea pertali, præsertim quum paralyti, & neruorū omnium cõmuni
laborarem (qui, prout medici censent, inter eos quos homo hic pati-
test, dolores, facile grauissimus est) vt taceam alios plurimos diuer-
ris, quos passa sum, quorum etiam nonnullos (vti dicere memin-
lus mihi intulit, nihil omnino sunt, si comparentur cum ijs quæ huius
li, maxime eò quod viderem, dolores illos finem non habituros, nec
xuo cessaturos. Omnia hæc adhuc nihil sunt, collata cum agone
cum angore, cum suffocatione, cum tam sensibili angustia, cum
sperabunda & angustiant afflietione, vt quo pacto id satis commo-
ponam, prorsus nesciam: si enim id continuam quamdam animæ
tionem & euulsionem esse dixerò, nimis quam parùm dixerò: nam
alio tibi vita tolli & eripi videtur; sed hęc anima seipsam consumit
struit. Adeo vt prorsus nesciam, quomodo internum illum ignem
sperationem, quam præter intolerabiles illos cruciatus & tormenta
passa sum, sufficienter satis exprimã. Non videbã, quisnam mihi
illa infligeret; sentiebam tamen, me aduri, & in frustra comminui
moli; prout mihi quidem videtur: dico autem igne & desperatione
internam, omnium terribilissimam esse. In illo autè pestilentiali loco
nulla prorsus consolationis recipiendæ spes est, agentem impossibilis
aut sedere, aut iacere, imò nec vllus ibi est locus se de di aut iacere
vbi, velut in foramine in pariete facto, constituta essẽm; nã illi ip-
tes, qui visu horribiles sunt, coangustiant; & quidquid ibi demum
eat & cõstipat. Ad hæc nulla ibi lux est, sed spississima vbiq; & ob-
ma caligo. Et sanè intelligere nõ valeo, quomodo fieri possit, vt, cum
lũ, prorsus sit lumen, videri tamen possit, quidquid visum ex visu
N

Nolebat me Dominus tunc plus videre, quam totum infernum: sed
 potest aliam visionem habui, idq; de rebus maxime horrendis, de quo-
 rum diabolice scilicet vitiis castigacionibus: hec, quoad visum quidem, multo mi-
 serabilius esse videbantur; quod tamen poena illa minime sentire,
 hoc tantu mihi timorem non incusserunt; na in priori illa visione voluit
 me Dominus re ipsa in spiritu illos cruciatus & angustias sentire, perinde
 ac si corpus illos reuera pareretur. Quomodo id factum sit, nescio; hoc
 scio, singularem quamda id Dei gratia esse, ipsumq; voluisse, vt ad oculu
 meo inuener, a quibus ipsa malis ac cruciatibus per illius misericordiam
 liberata essem. Quidquid enim alios de diuersis tormentorum generibus
 audiu, & nonnunquam etia mecum ipsa meditata sum (esto no
 tate; anima quippe mea timoris frano regi nolebat) quomodo scilicet
 interatortores candentibus forcipibus damnatos lancinent, & alia di-
 uersa tormentorum genera, quae apud alios descripta legi, cum hac poena
 collata, nihil omnino sunt: nam quid longe aliud est: tantu deniq; inter
 vnaq; discrimen est, quantum inter imaginem pictam & ipsammet ve-
 ritatem; & hic ardere, exiguum quid & puerile est, respectu ignis inferna-
 lis: autem inde consternata fui, & adhuc sum modo, dum haec scribo
 isto iam sexennium ab hac visione effluxerit) vt calor naturalis me pra-
 terire, vbi hic sum, destituere videatur. Atq; inde est, vt, in tribulatione,
 angore, & doloribus constituta, nunqua huius meminerim, quin sta-
 tum mihi omne quodcuq; demu hic homo pati possit, meru nihil esse vi-
 detur: itaq; ex parte immerito & frustra, de doloribus quos hic patimur
 quaeri videmur. Vnde iterum dico, hoc de maximis, quae Dominus in
 me contulit, donis & gratijs vnum fuisse; hoc namque mirifice me iuuat,
 tam ad tribulationum & aduersitatum vita huius timorem dispellendu,
 quam ad me animandum, vt illas aequanimiter perferam, simul etia ad gra-
 tias Domino agendas, quod (vti mihi quidem nunc videtur) a tam aeternis,
 & horrendis malis liberarit. Ex illo tempore, vti iam dixi, omnia mihi
 minus quam facilia videntur, si vel cum momento poenaru, quas illic ipsa
 gemuli comparentur. Vnde etiam mirabar, quod, cu saepius libros, de poe-
 nis infernalibus aliquatenus agentes, legissem, ipsas tamen non perhor-
 recem, neu tanti, quanti quidem oportet, illas facerem; & quomodo
 ego in tali statu constituta, aliquapiam ex re, quae ad tam horrendum me-
 locum tandem deductura esset, voluptatem possim capere! Tu esto in ar-
 gum Dominus mi benedictus.

*Plus S. M.
de inferno
poenaru sen-
sit quam
de istis
scribitur.*

*Frustra de
vita huius
doloribus
quaeritur;*

*Ex quo
tormentum
hoc pertinet
lit omnia
illi visa
facilia.*

Quam liquidu patuit, Domine, quod tu multo plus me amasti
 quam ego me amem! Quoties tu me a tam tetro carcere liberasti, &
 quoties ipsa me e contra te inuito in eundem retrufi! Inde quoque gra-
 tias illi in me oriebatu dolor, quem sentio ex eo quod tam multa

S.
heresia

Opera
IN VII
106

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

hæreticorum animæ damnationi addicantur, præsertim quia tam præ-
 Sanctissimum Baptismi Sacramentum membra facti erant Ecclesiæ.
 Hinc quoque ortum in me habebat intensus illud animas petenti-
 iuandi desiderium & impetus: nam reuera videor mihi, vel ali-
 nam animam è grauiſſimis illis tormentis liberandam, sapientius mori
 velle quam libentiſſimè oppetere. Ita porro mecum cogitabam
 dum aliquem præsertim quem amicum habemus, aliqua calamitate
 aut dolore oppressum videmus, ipsa nos natura nostra ad compaſſi-
 nem quodammodo videtur excitare; & si quidem illa magna sit, ipsam
 etiam dolemus & cõtristamur: quando ergo quis animam in calamitate
 omnium calamitosissima, & miseria miserrima, & eaque perpetua
 tura constitutam videat, & non intrinsecus concitetur: fieri non potest
 vt quis id sine graui doloris sensu perferat. Si enim etiam pena tempo-
 ralis, quam tandem vnà cum vita terminandam, & aliquando in
 habituram scimus, ad tantam nos compaſſionem commoueat, ut
 quomodo fieri possit, vt alterius sæculi poena quæ omni proſus finem
 ret, nos non moueat, cum tot quotidie animas eadem monentem in ca-
 suos pertrahere & ad inferos abripere videamus. Atque hoc quoque
 causa est, cur velim vt in tanti momenti negotio satis esse non
 temus paruum quid facere, sed quidquid in illo ex parte nostra pe-
 mus, facere studeamus, nihilque horum omittamus; Deumque suppliciter
 rogo, vt ad hoc gratiam nobis elargiri dignetur.

*Illius in-
 describen-
 dis virtu-
 tibus suis
 modestia,
 multa eni-
 um sub-
 gicando.*

Cum mecum hinc perpendo, me, quamquam nequissima et
 aliquatenus tamen, vt Deo seruirem, sollicitam fuisse; nec communi
 solitam quædam, quæ à mundanis ita parui pendii video; tamquam
 nullius omnino momenti essent; adhuc grauiſſimis ac frequentibus
 morbis afflictam fuisse, quos insigni cum patientia, dante eam Deo
 ferebam; præterea à murmurationibus, detractationibusque fuisse sem-
 alienissimam, cum, vt mihi quidem videtur, odio aliquem prosequi
 animo alieniore ab eo esse non potuissem: nec vquam auaritia
 ditam fuisse, nec (quantum memini) alicui quid ita inuidisse, vt Deo
 grauius, sic inuidendo, offenderim; atque ita in alijs quibusdam re-
 (tamen enim ita nequam essem, Dei tamen timorem vtpote in
 oculis habebam) illinc tamen video, quem mihi iam tum diaboli
 prepararant. Et sanè videor mihi, vt quidem culpæ meæ graues sunt,
 huc maiora & grauiora supplicia promerita fuisse. Nihilominus
 gnatum & horribile tormentum hoc fuisse dico, si mihi q; concludo, quod
 periculosissimum esse, animam nec pacem nec quietem habentem
 ad singula momenta in peccatum mortale prolabantem, nos ita seculum
 quietos interim esse: quare quam possum maximè neminem non rog-
 am.

*Si infer-
 nis huius
 Virgini
 prepara-
 tus erat,
 quid spe-
 rit pecca-
 tores obdu-
 vati?*

amore Dei: ut quotquot sumus, peccandi occasiones declinemus: & respondeo fore, ut Dominus nos adiuuet, uti me adiuit. Complaceat diuinitus eius Maiestati sua semper manu me continere, ne relabar: iam enim vidi locum cui destinata eram. Maiestatem eius precor, ut pro sua id bonitate auertere & non permittere dignetur. Amen.

Postquam ergo hæc aliaq; magna secreta, quæ Dominus mihi ex sua misericordia ostendere dignatus est, gloriam inquam quæ beatos, & supplicia quæ damnatos & improbos manent, vidiissem; modum ratione q; aliquam exquirens, tum penitentiæ faciendæ ne tantum malum incurrerem, tum aliquid boni faciendi quod tantum bonum promererer, magnam in me, ad me ab hominibus subducendam & mundum penitus deserendum, inclinationem sensi. Nullam spiritus meus quietem habebat; hæc tamen non molesta aut affligens, sed dulcis quædam erat inquietudo; facile ut apparet, hoc à Deo solo venire, ac Maiestatem eius calorem animæ indere, ad alios cibos rudiores, quam quos ordinariè comedeat, digerendos. Cogitabam ergo ipsa mecum, quidnam potissimum ad amorem Dei posse fieri, putabamque inter hæc primum esse, si vocationem Maiestatis eius, qua me ad Religionem vocat, sequerem, regulam meam quam poteram maxima perfectione seruando. Et licet in monasterio, in quo agebam, multæ Dei ancillæ essent, ipsiq; ibi satis bene seruiretur: ipsæ tamen Moniales ob necessitatem, qua tum opprimebantur, sæpè ad ea loca foras concedebant, in quibus in summa honestate & Dei obsequio agere poteramus: neque enim in prima uo rigore regulæ, locus hic fundatus erat, sed ita ea ibi seruabatur, sicuti per totum ordinem passim tunc seruabatur, nimirum iuxta priuilegia & bullas relaxationis; ut taceam & alia inconuenientia, inter quæ vnum erat, quod plus æquo commodè ibi me agere, & commoditates corporis habere putabam. Sed illa foras egressio, quæ ipsam frequenter vsurparem, valde mihi noxia erat: quod inde fiebat, quod multi me penes se habere satagerent, quibus id Superiores mei negare non audebant: atque ideo mihi iniungebant, ut illis hac in re, ad omnem à se auerendam molestiam, morem gererem. Hac ergo consuetudine semel inducta, rarò domi, & in monasterio esse potui: crediderim & caco demonem aliquo modo ad hoc collaborare debuisse, ut foris, & extra Conuentum agerem. Tamen ut verum fatear, quod traderem alijs ea quæ mei me directores docebant, hinc non parum inde boni sequebatur. Contigit verò quadam die, quemdam tum mihi, tum alijs presentibus dicere, si discalceatarum Clarissarum ritum & modo viuere vellemus, non de fore fortasse, ad tale nobis monasterium erigendum, facultates. Cumq; hoc votum ac desiderium identidem animo agitarem, cum nobili illa vidua, sordidissima, quam dixi, hæc de re agere cepi, cui idem desiderium iam dudum

Dulcis in quietudo eius ex eo quod penitus mundum desereres.

In illius monasterio non seruabatur regula in primogenere.

S. Heresia

Opera IN VII

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

*Iniungit
ei Domi-
nus, ut
discalcea-
tarium
Carma-
litarum
Monaste-
rij funda-
tionem
urgeret.*

*Dominus
identidem
illi de mo-
nasterij
erectione
loquitur.*

am infederat. Cogitare exinde illa cepit, quo id pacto redditibus pe-
petuis stabilire posset. Sed, ut iam video, bonam ambæ viam non imbu-
mus, esto id, tum quidem, pro nostro erga hanc rē desiderio, nobis locum
videretur, sed ex alia parte, quod in monasterio in quo agebam, magnam
quietem & iucunditatē sentire (erat id quippe ad gustum & mētem meā,
& cella quā incolebam, satis mihi commoda erat) hinc me quietam ten-
bam, & adhuc suspensam: inter nos tamen conuenit, ut rē serio per precor
Deo commendarem. Quadam die post sumptam sacram Communio-
nem, diuina mihi Maiestas iniunxit, ut huius monasterij erectionē ma-
xima quàm poteram contentione vrgerem, pollicitus, fore, ut ea felicitate
exitum perduceretur, ac bene sibi in eo loco seruiretur, eiq; à S. Iosepho
nomen imponerem: & addebat, S. Iosephū ad vnum portæ latus, ac De-
param matrem ad alterum, velut custodes futuros, & Christum Dominū
in omnibus nobiscum fore: ad hæc locum hunc velut stellam fore, quæ
lucis suæ radios quaqua versus esset diffusura. Addebat, quāuis Religio-
nes à primo flore & vigore recidissent, non propterea cogitarem, pe-
rum se ex ijs obsequij & cultus recipere; quid enim de mundo esset, si
Religiosi nulli in eo essent? Quare Confessario meo indicarem hoc quod-
cumque ipse mihi hic iniungeret, seque illum rogare, ne rei huic illo mo-
do aut impedimento foret. Erat hæc visio ita efficax, & hæc Domini al-
locutio qua me alloquebatur, huiusmodi, planè vt dubitare non possem,
quin ipsemet esset qui me alloquebatur. Ego vero non parum angebat
& affligebar; tum quod mihi ex parte ante oculos verlabantur ingre-
tes inquietudines, molestiæ ac labores, quibus mihi res hæc constan-
tia esset; tum quod in Conuentu illo libenter habitabam: etsi enim
iam antea de re illa egissem, tamen non ita resolutè & certò, tanquam
si res certò futura esset. Hic autem aliquod præmium & mercedem re-
cipere mihi videbar; quod autem me viderem, negotium quod multo-
rum molestiarum seminarium futurum esset, suscipere, quid tandem ag-
grederer, anxia dubitabam. Porro Dominus id ipsum diuersis vicibus
identidem mihi repetebat, tam euidentibus mihi causis, rationibus
& demonstrationibus propositis, planè vt appareret, id eius voluntatem
esse: vnde non audebam id Confessario meo non aperire, illi totum
rei successum in scripto tradens. Hic quidem planè & resolutè mihi dico-
re non audebat, vt ab hoc proposito desisterem; apertè tamen videbat
naturaliter loquendo, prorsus impossibilem esse; eò quod socia mea qui
oportebat id exequi, valde exiguas, imò propè nullas facultates ad hoc
exequendum haberet. Is autem dicebat, vt cum Superiore meo hac de re
agerem, & quodcumque ille suaderet faciendum, id exequi satagarem.
Visiones quidem has Superiori non indicabam; at Dominæ illa, hoc scilicet

mona-

monasterium construere velle, ei dicebat. Placuit ea res Prouinciali mirum in modum, ut potè qui erga omne quod Dei obsequium & cultum concernit, mirè afficitur; hinc quam poterat, ei opem & fauorem spondebat, id se monasterium, si quando paratum esset, admitturum asserens. Agi quoque inter eos cœpit de necessario ad annuos sumptus & alimoniam censu: nos autem non plures quam tredecim in id admitti Moniales volebamus, idque ob varias rationes. Antequam vero de hoc negotio quidquam tractare inciperemus, F. Petro de Alcantara, quidquid in eius tractatione fieret, perscribebamus. Is porro suadebat, ut cœptum negotium acriter vrgeremus, suamque de omnibus sententiam nobis rescriberet. Mox vero ut in vrbe sciri res cœpta est, & omniū ad aures peruenit, grauis in nos aduersantium & obloquentiū tempestas insurrexit, ut omnes oblocutiones, ludibria, scommata, & irrisiones paucis perstringere non possem. Me, aiebant, meo in canobio bene ac quietè esse, ac proinde non nisi ex leuitate aliò transire velle; socia porro mea ita exagitabatur, ut quò se verteret ignoraret; ego quid agerem nesciebam, & ex parte illos merito sic loqui, & bene fundatos videri censebam. Hac in angustia agens, Dei opem implorans, qui me statim consolatus est, & animum addidit, dixitque iam viderem, quæ obloquia & persecutiones illi passi sunt Sancti, qui primum Religionem aliquam fundarūt; addebat, plures mihi persecutiones subeundas, quā possem mente concipere, at flocci eas faceremus. Indicabat & quædam, quæ sodali meæ declarare. Maximè porro mirabar, tum quod statim, quid ad ea quæ iam præteterant, magnam in nobis ipsis consolationē sentiremus, tum quod egregiè, ad omnibus obstentibus resistendum, animata essemus. Et sane vix erat ex omnibus orationem exercetibus, & propemodum in vniuersa ciuitate vllus, quin nobis tunc aduersaretur, nostrumque inceptum, velut summè insanum, exploderet, quinimò ipsius monasterij mei tanta erat oblocutio & turbatio, ut Prouinciali nostro nimis quā difficillimū & grauissimū videretur, omnium menti ac voluntati velle refragari. Vnde factum est, ut & alterius opinionis fieret, & iā monasteriū noller admittere: aiebat namque; censum incertū esse ac nimis quā tenuē, & oblocutionē multam. Et sanè non male censere is videbatur; summa, ut ré cœptam intermitteret, & admittere monasteriū penitus noller. Erat hoc nobis, quæ iā primos ictus recepisse videbamus, ac mihi imprimis permolestum, quod ipse Prouincialis nobis aduersaretur: illo enim id volente & vrgerè, ego omnis apud vniuersos culpe expertus habebar: sodali quoque meæ Confessarij non ante absolutionē sacramentalem dare volebant, quam cœptum negotium vrgerè desineret: quod eam ad scandali occasionem auferēdam teneri dicerent. Adibat eā doctum quædam ex Ord. S. Dominici virum insignem Dei seruum, ut

Persecutiones patitur ob monasterium.

Prouincialis vixit omnium oblocutione monasterium admittere decreuit.

cum

S. Theresia

Opera

IN VII

156

cum illo de re hac vniuersa communicaret; idque antequam Pronin-
 lis hoc negotium iam seposuisset; in vniuersa quippe ciuitate neminem
 inueniebamus, qui hac in re nobis consulere, & quid facto opus esset, in-
 dicare veller: atque hæc erat causa cur hoc nos è cerebro nostro commu-
 nisci dicerent. Domicella hæc, secretò illi viro rationem de omnibus re-
 debat, simul indicabat censum quem de patrimonio suo habebat, et in-
 que eum rogabat, nobis vt adesset; erat is quippe illa tempestate, totius
 ciuitatis doctissimus, & erant illo quam paucissimi in vniuerso ipsius Co-
 dine doctiores. Quidquid facere decreueramus illi significabam, adhibi-
 & quasdam facti mei rationes: nullam porro apud eum visionem aut re-
 uelationem diuinam, sed dumtaxat naturales, quæ ad id faciendum me
 mouebant, rationes proferebam; & vt secundum illas, & non alia, no-
 bis mentem & opinionem istam, & quid opus facto esset, indicaret, eum
 rogabam. Octiduum ille ad deliberandum & respondendum perijt: ab-
 mulque quærebat, num facere paratæ essemus, quidquid ille nobis con-
 suleret. Pacatas nos fore spondebam: sed, esto id sponderem, & proxi-
 mihi videtur, etiam fecissem, sensper tamen quædam in me certitudo
 mansit, nec eam vnquam deposui, rem haud dubiè ad exitum perducen-
 dam. Maiorem porro sodalis mea fidem habebat; nam, quodcunque vo-
 tum illi dicebatur, nunquam rem planè abijcere volebat: ego vero, et
 mihi impossibile videretur, rem planè non posse confici; in tantum tamen
 reuelationem veram esse credo, in quantum in Sacra Scriptura tradita
 aut Ecclesiæ præceptis, quæ seruare obligati sumus, non aduersatur. Ni-
 esto planè & verè mihi videretur, rem hanc à Deo venire, nihilominus
 doctus ille vir id nos sine Dei offensione, & peccati reatu facere non pos-
 se asseruisset, quàm primum (vt mihi quidem videtur) id de manibus ab-
 iecissem, & aliam eius exequendi rationem excogitassem: verum aliam
 quam hanc ipsam, mihi Dominus non suggerebat. Hic porro Dei famu-
 lus postea mihi retulit, firmiter se apud semetipsum statuisse, omnino
 dis nos ab isthoc proposito & cæpto dehortari (iam enim ad aures eius
 vox & obloquia populi peruenerant; quin etiam ipsi, vt & alij omni-
 bus, stultum omnino id esse videbatur: & vir quidam nobilis, audito
 ad illum consulendi ergò abijisse, illi significarat, videret etiam atque
 iam, quidnam ageret, nec nos aliqua in re audiret vel iuaret. Nihilomi-
 nus cum secum cogitare, quid nobis responderet, & rem ipsam, in re-
 tionemque ac scopum nostrum, quin & viuendi modum, ac religio-
 genus, quod illi proposueramus, examinare apud se inciperet, vultum
 sibi ad honorem Dei mirificè futurum, & certissimè ad exitum perducen-
 dum iri: vnde & nobis in responsione suasit, vt in illo perficiendo
 gepdoque festinaremus, simul & modum rationemque, quam in re

*Qualiter
 reuelatio-
 nibus fidè
 adhiberet.*

*Inuentur
 rem acri-
 ter vrgere
 & persi-
 cere.*

executione nos seruare oporteret, aperuit. Censum autem tenuem non debere in causa esse, cur res omitteretur, sed debere nos Deo in aliquo fidei rebus quis autem refragari aut resistere nobis vellet, ad illum hunc mittemus, se illius argumentis & obiectionibus facturum satis. Atque ita ille nos in omnibus, ac semper, adiuuit, vti postea suo loco commemorabo. Hoc autem nos mirifice recreauit, vti etiam quod quidam viri sancti, quos haectenus aduersarios senseramus, iam pro nobis ex parte sentirent, nonnulli quoque nos re auxilioque suo adiuuarent: inter quos non potest non fuisse sanctus ille Nobilis, de quo ante paulò locuta sum; qui cum cepit hoc commodissimam ad tantam perfectionem viam esse (vnde etiam tenuera est; nam omne nostrum fundamentum oratione nititur) cernebat, cessit, dicens fieri posse, rem hanc à Deo esse, etsi media & via ad eam perficiendam perdifficiles ei & incommodæ viderentur. Dominus haud dubie cor eius mouerat, vti & magni illi⁹ Doctoris, famuli Dei ac Sacerdotis, quem, sicut dixi, primo sum allocuta, qui vniuersæ ciuitati instar specialis est, quemque illic Dominus ad multarum animarum bonum ac suum tamen commorari voluit; atque is iam tum negotium nostrum iuuare & promouere incipiebat. Rebus ergo ita constitutis, nos identidem orationibus insistentes, domum loco satis commodo emimus, esto paruum (sed quod iam id curabam; Dominus quippe mihi dixerat, vti, quomodocumque potuimus, eam ingrederer; visuram quippe me postea, quid Maiestas eius factura esset. Et sanè quomodo id vidi & experta sum?) Ac tamen viderem, quod dicitur tenuem esse, ipsa tamen mihi firmiter persuadebam, fore vt Dominus alia rem via & medijs promoueret, nosque adiuuaret.

CAPVT XXXIII.

COEPTAM DE FVNDATIONE MONASTERII S. IOSEPHI

narrationem proseguitur; refert, quomodo iussa sit à cepto desistere, quo tempore rem intermiserit; quas in ea passa sit difficultates; quo ipsam denique modo Dominus in illis consolatus sit.

Quin hoc in statu res versaretur, & ita propè iam confecta esset, vt post octidua die litteræ censuum conficiendæ & confirmandæ essent, mentem meam mox Prouincialis noster mutauit. Diuino illi nutu, vt postea liquidò certum permorari fuisse, mihi verisimile fit: quod enim orationes intensæ & frequentes, placuit Domino, rem paulatim, & alio longè modo, ad exitum perducere. Cû ergo is monasterium nollet admittere, statim Confessorius meus mihi inhiuit, ne de hoc negotio ulterius agerem, tamen, quæ me, vt ad hunc statum & haectenus id perducerem, Dominus pertulisset

S. M. Teresa Opera.

F f

nouit,

S.
TeresaOpera
IN VII
108*Multi ad
uerfantur
illa fauore
incipiunt.*